

ע"פ 10587/09 - מדינת ישראל נגד הלפרין פארקינג בע"מ, יעקב הלפרין

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו בשבתו כבית-משפט לערעוורים פליליים

עפ"א 17-09-10587 מדינת ישראל נ' הלפרין פארקינג בע"מ ואח'

לפני כבוד השופטת עמיתה מרימים סוקולוב
מערערת מדינת ישראל
ע"י ב"כ עו"ד נעמה בנצקי
נגד
1. הלפרין פארקינג בע"מ
2. יעקב הלפרין
ע"י ב"כ עו"ד מור קרני
משיבים

פסק דין

לפני ערעור על גזר דיןו של בית המשפט לעניינים מקומיים בתל אביב (כב' השופט ע. מסארווה) מיום 17.6.8. העורoor הוא על קולות העונש.

הרקע

ביום 23.5.16 הוגש נגד המשיבים כתב אישום בגין ניהול עסק ללא רישיון. מדובר בחניון לכלי רכב בתשלום. בדין שהתקיים בבית משפט קמא הורשו המשיבים על פי הודהתם והדין נדחה לティיעונים לעונש.

ב"כ המשיבים טען כי נציגי המערערת מעכבים את הטיפול בהליך הרישוי וב"כ המערערת טענה כי הבקשה לרישיון הוגשה על ידי המשיבים בשינוי רב, של כינה ו-4 חודשים, לאחר ביקורת הפיקוח בעסק.

להלן בתרמצית טיעוני ב"כ המערערת

1. ב"כ המערערת הפנתה את בית משפט קמא לפסק דין אחר קודם בעניינים של המשיבים בוגע לחניון אחר, לפיו נגزو על המשיבים קנסות גבוהים יותר מאשר במקרה דין למرات שטח החניון היה קטן יותר. נטען כי בכך שגה בית משפט קמא.

עמוד 1

2. בית משפט קמא שגה כאשר לא עשה איזון הולם בין גובה הקנסות לבין העובדה שניתן צו סגירה דחויה לשנה בהסכם. זאת ועוד, ללא נימוקים מיוחדים, בית משפט קמא מיקם את המשיבים ברף התחthon של מתחם הענישה שקבוע.

3. שגה בית משפט קמא כאשר התעלם מהעובדה שהבקשה לרשות עסק הוגשה חצי שנה לאחר הגשת כתב האישום וכשנה ו-4 חודשים לאחר ביקורת נציגי הפיקוח בעסק.

דיון והכרעה

כאמור, המשיבים הורשו על פי הودאות בעבירה של ניהול עסק, חניון בתשלום לכלי רכב, ללא רשות. הצדדים הגיעו להסכמה בעניין עיכוב צו הסגירה למשך שנה והותירו את גובה הקנס להכרעת ביהם"ש קמא.

ב"כ המערערת מלינה על כך שהקנסות שהטיל ביהם"ש קמא על המשיבים הינם מופרדים לפחות, נמוכים באופן משמעותי מהתיק מוטב אחר בבייהם"ש קמא על המשיבים בתיק אחר דומה וכי סכומי הקנסות הללו נמצאים ברף התחthon של מתחם הענישה שקבוע, וזאת ללא נימוקים מצדיקים זאת.

לאחר ששמעתי את טיעוני הצדדים ועינתי במסמכים שהיו בפני ביהם"ש קמא, הגיעו למסקנה כי דין הערעור להידוחת מהטעמים שיפורטו בהמשך.

בית משפט קמא דין בכל טענות הצדדים וشكل את השיקולים הרלבנטיים, לרבות העובדה שהמערערת הסכימה למתן ארכה נדיבה של שנה לכנית צו הסגירה לתוקף. לעניות דעתך, ככל עובדה זו איןנה מצדיקה הטלת קנס גבוה יותר על המשיבים.

אין חולק כי עבירה של ניהול היא עבירה כלכלית ומונ הראוי להטיל קנסות משמעותיים שיפגעו בכיסם של העברינים בכך ובפועל וירתוו אותם מלעבור עבירות דומות, אולם אני סבורהقطענית המערערת לפיה בית משפט קמא התעלם במקרה זה ממידניות הענישה אשר הותווה בפסקה, או כי חריג ממנה לפחות באופן משמעותי ממשמעותיו.

אכן בית משפט קמא סבר כי יש להטיל קנס נמוך יותר על המשיבים מהकנס שהטיל מוטב אחר בבית משפט קמא על המשיבים. אולם אין די בכך כדי להצדיק את התערבותה של ערכאת הערעור או להציג על כך כי בית משפט קמא שגה בגין דין.

שני זה או אחר בפסקית מותבים שונים באותו בית משפט, או בבתי משפט שונים, הינו דבר של יומם ואינו מצדיק בכלל את התערבותה ערכאת הערעור.

יוער, כי ב"כ המשיבים הגיעו לבית המשפט פסקין דין אחרים דומים לפיהם עדמת המערערת הייתה למתחם ענישה נמוך יותר מהמבוקש בתיק זה.

לא מצאתי כי שגה בית משפט קמा בשיקוליו ובקביעותיו. יתרון שהקנסות שהטיל נוטים מעט לקולא, אולם לא במידה כזו אשר תצדיק את התערבותה של ערכאת הערעור.

אשר על כן, אני דוחה את הערעור.

ניתן היום, כ"ז חשוון תשע"ח, 15 נובמבר 2017, בהעדר הצדדים.